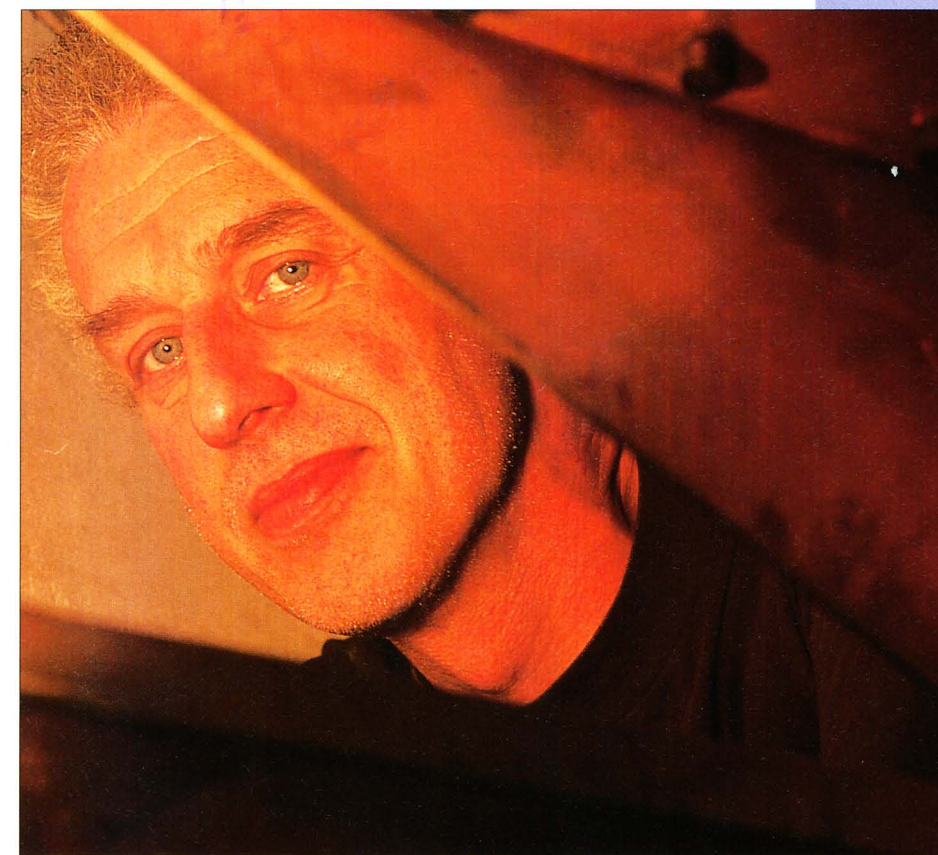

Bij de architect thuis

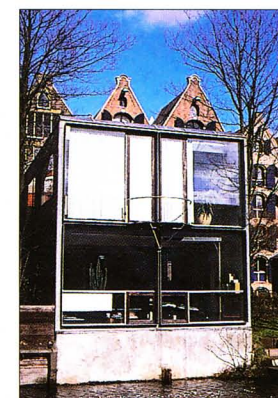
Tijmen Ploeg De woon- charme van een betonblok

TEKST: Maaike van Poelje • FOTOGRAFIE: Diederik van der Mieden

Tijmen Ploeg

De grote grijze kater ligt onverstoorbaar in zijn mandje en laat zich, wanneer wij hem verplaatsen voor de foto, rustig heen en weer tillen. Het geeft precies weer hoe de architect Tijmen Ploeg (48) zijn woning wil hebben: rustig, prettig en open voor veranderingen. Het pand, een vrijstaand huis in een vriendelijke, rustige Amsterdamse wijk, is een opvallende verschijning. Het is een betonnen vierkant, gelegen aan het water, met een geheel glazen achterkant. De zijkant is bedekt met golfplaat met daarin vele ramen, het dak is van staal en de voorkant is geel met rozerood gekleurd. Tegenover mij aan de langwerpige houten tafel zit de architect. Zijn grijze krullenbos en felblauwe ogen worden in toom gehouden door onopvallende zwarte kleding. Al pratende steekt hij regelmatig een sigaret op,

waarschijnlijk een vaste gewoonte, ervan uitgaande dat de her en der verspreide asbakken er niet voor de sier staan. 'Het pandje is gebouwd in 1906 en was in de oude, originele staat toen ik het kocht. Toentertijd, in 1984, was het een bedrijfspand van een soort 'olieboer' met daarin vijf olie-auto's. Ik heb het totaal verbouwd. Alleen de betonnen vloer en de beide wanden zijn blijven staan. Het dak is

vernieuwd. De ruimte onder het huis, die ik pas later ontdekte omdat hij dicht was gegooit met zand, heb ik leeg gemaakt en in gebruik genomen. Het huis ziet er nu dus heel anders uit dan voorheen.'

'Ik heb geen vaste plek voor mijn zit- en eetgedeelte, maar zet de dingen neer zoals het me op dat moment uitkomt.'

De begane grond is ingericht als kantoor en kijkt uit over het water. In de gang naast het kantoor stuit je op een spiraalvormige roodkoperen trap die, wanneer het zonlicht erop schijnt, een bijzonder warme uitstraling heeft. De trap leidt naar het woongedeelte, dat dankzij de grote hoeveelheid ramen ontzettend veel licht vangt. De verschillende ruimtes zijn niet afgezonderd door muren, maar lopen ongemerkt in elkaar over. Het huis heeft een heel open karakter.

30 t h u i s m e i 9 7

Een betonnen vierkant - dat is het belangrijkste kenmerk van het huis van architect Tijmen Ploeg. Het voormalige bedrijfspand van een olieboer verbouwd hij tot een bijzondere woning met een open karakter.

De verrijdbare wand is door Jasper Krabbé en Matthijs Werner beschilderd

Een houten stoel van Rietveld vormt een mooi object in de ruimte

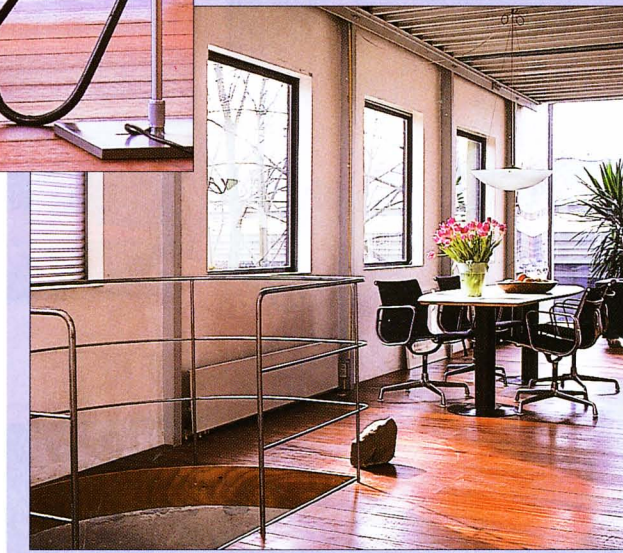
Beperkingen

De begane grond is ingericht als kantoor en kijkt uit over het water. In de gang naast het kantoor stuit je op een spiraalvormige roodkoperen trap die, wanneer het zonlicht erop schijnt, een bijzonder warme uitstraling heeft. De trap leidt naar het woongedeelte, dat dankzij de grote hoeveelheid ramen ontzettend veel licht vangt. De verschillende ruimtes zijn niet afgezonderd door muren, maar lopen ongemerkt in elkaar over. Het huis heeft een heel open karakter.

'Ik wissel heel veel in mijn huis. Ik heb geen vaste plek voor mijn zit- en eetgedeelte, maar zet de dingen neer zoals het me op dat moment uitkomt. Af en toe heb ik een logé, voor wie ik snel en simpel een aparte ruimte kan creëren.'

Hij loopt richting het trapgat en trekt een wild en kleurrijk beschilderde schuifwand uit de zijmuur. In één klap is de ruimte gehalveerd en heeft het zicht op het bureau plaats gemaakt voor een gigantisch abstract schilderij.

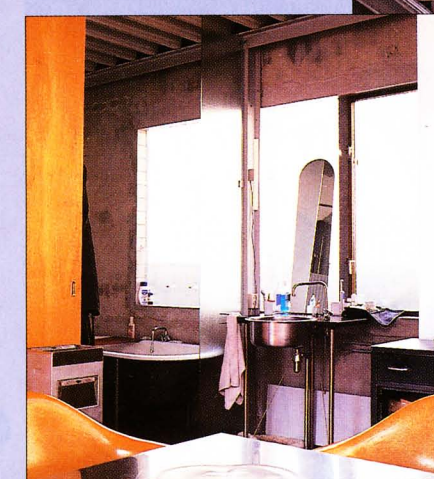
'Deze afbeelding is gemaakt door de kunstenaars Jasper Krabbé en Matthijs Werner. Ze hebben hier een paar dagen aan geschilderd en gespoten; fantastisch gedaan door die jongens. Aan de andere kant van de langwerpige kamer zit ook een schuifwand, die de mogelijkheid biedt tot nog een apart gedeelte. Bovendien geven die wanden mij de gelegenheid de ruimte aan te passen aan mijn stemming. Er zit namelijk een beperking aan de maat: op een grauwe donderdagavond heb ik geen behoefte aan zo'n grote open ruimte en kan ik de kamer een beetje afschermen. Dat is wel zo praktisch. Ik ken mensen die in zo'n groot huis wonen, dat ze er

twee bankstellen neerzetten om de boel maar op te vullen. Dat zou ik niet willen.'

Bij elkaar geraapt zootje

Al lopend door de woning valt het op dat er geen echte samenhang is tussen de afzonderlijke elementen. Tijmen Ploeg heeft meubels van

verschillende stijlen en schilderijen met uiteenlopende afbeeldingen. Behalve de opvallende bos felroze tulpen en de gele bank bevat het interieur weinig kleur. 'Mijn inrichting is eigenlijk een bij elkaar geraapt zootje, maar de individuele elementen zijn stuk voor stuk mooi, en ze hebben vaak een emotionele waarde. Dat stoeltje en de trap naar het dakterras zijn van Rietveld, het schilderij achter

'Zolang de afzonderlijke elementen mooi zijn, vind ik zo'n samengeraapt boeltje heel prettig.'

Behalve zijn voorkeur voor ontwerpen zonder opsmuk, maakt hij graag gebouwen met een specifieke functie. 'Het komt een gebouw ten goede wanneer je weet wat erin komt. Dan weet je waar je mee te maken hebt en waar je rekening mee moet houden. Zo zou ik bijvoorbeeld heel graag een keer een crematorium-aula willen maken. Die dingen zien er namelijk altijd vreselijk uit. Het lijkt me fantastisch om zoiets te ontwerpen, een plek waar zoveel emoties samenkomen. Ik heb geen idee hoe ik het zou aanpakken, maar ik zou het graag doen.'

voor zijn werk. 'Ik houd erg van de Nederlandse architectuur, dat rustige, beetje boerse zoals bijvoorbeeld Rietveld dat heeft. Ik snap niet dat er zo vaak buitenlandse architecten worden gevraagd in Nederland. Bij veel Nederlandse architecten is de Hollandse cultuur 'doe maar gewoon dan doe je al gek genoeg' zichtbaar in hun werk. Dat is vaak heel mooi en daar mogen we best trots op zijn.'

Crematorium

Behalve zijn voorkeur voor ontwerpen zonder opsmuk, maakt hij graag gebouwen met een specifieke functie. 'Het komt een gebouw ten goede wanneer je weet wat erin komt. Dan weet je waar je mee te maken hebt en waar je rekening mee moet houden. Zo zou ik bijvoorbeeld heel graag een keer een crematorium-aula willen maken. Die dingen zien er namelijk altijd vreselijk uit. Het lijkt me fantastisch om zoiets te ontwerpen, een plek waar zoveel emoties samenkomen. Ik heb geen idee hoe ik het zou aanpakken, maar ik zou het graag doen.'

Een stalen trap leidt naar het dakterras.